

Príbeh o veľkej statočnosti malého kocúrika

CHARLIE

Mačiatko,
ktoré
zachránilo
život

Sheila
Nortonová

FRAGMENT

Charlie – mačiatko, ktoré zachránilo život

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sheila Nortonová
Charlie – mačiatko, ktoré zachránilo život
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHARLIE

Mačiatko, ktoré
zachránilo život

Sheila Nortonová

Pre moju milovanú rodinu – vrátane mačiek!

PRVÁ KAPITOLA

Dobre, dobre, utíšte sa, banda. Môj kamarát Oliver tvrdí, že sa už nemôžete dočkať, kedy si vypočujete, čo som zažil. Tak povyliezajte na chvíľu spoza smetiakov a prestaňte sa biť o toho mŕtveho vrabčeka.

Fajn. Viem, že niektorí z vás ma stále považujú za hlúpeho murka, ktorý si ledva rozozná chvostík od fúzikov, ale počas leta som musel rýchlo dospieť, a keď si vypočujete môj príbeh, pochopíte prečo. Oliver, mohli by moje sestričky sedieť vedľa teba? Pre prípad, že by sa báli... Presne tak, Nancy. Áno, Tabita, pritúl sa k Oliverovi. Mám totiž pocit, že vás musím chrániť, hoci každý z nás žije v inej ľudskej rodine. A pokiaľ budú počúvať aj *naozaj* malé mačiatka alebo nejakí strachopudi – prepáčte, mám na mysli mačky s citlivejšou povahou –, asi by si mali pri niektorých častiach pritlačiť labky na uši. Nie, Tabita, nemyslel som *hneď teraz*. Ešte som ani nezačal. Upozorním vás, keď sa dostanem k niektorej hrôzostrašnej časti príbehu.

Rozmýšľam, čím by som mal začať... Asi dňom, keď som sa dozvedel o dovolenke. Samozrejme, v tom čase – skôr než sa to všetko stalo – som nemal ani potuchy, čo to je. Prvý raz som to slovo počul, keď sa môj človek Julian jedného večera vrátil domov z práce a oznámil: „Vybavil som nám dovolenku.“

Jeho žena Laura naňho uprela unavený pohľad. Bolo mi jej ľúto, pretože som vedel, že toho veľa nenaspí. Ako nikto z nás.

„Ach, Julian,“ vzdychla si. „To je úžasný nápad, ale ako, preboha, môžeme ísť teraz na dovolenku? So všetkými tými vecami pre malú, ktoré by sme so sebou museli vziať?“

Presne v tej chvíli Jessica – tá *malá*, ktorá ležala v hornej izbe vo svojom bielom košíku a mala spať – začala nahlas mrnčať. Poznáte to rozkošné tiché pišťanie, ktoré vydávame my mačiatka, keď prídeme na svet, však? Nuž, verte mi, toto bolo niečo celkom iné. Ľudské mačiatka, ako som už z vlastnej skúsenosti veľmi dobre vedel, robia ten najpríšernejší rámus, aký si dokážete predstaviť. Kvília. Očervenajú, doširoka otvoria ústočku, až im skoro nevidia tváričky, a vrieskajú. Robia to, keď chcú mlieko, ale aj len tak, pre nič za nič – kedykoľvek, vo dne i v noci. Nie div, že chúďa Laura vyzerala vyčerpaná.

„Idem za ňou,“ vyhlásil Julian, hodil sako na stoličku a vybral sa po schodoch nahor. Bežal som za ním.

Ešte sa so mnou totiž nezvítal. Keď zdvihol Jessicu z košíka, niekoľko ráz som naňho zamňaukal a obtrel sa mu o nohy, ale on len povedal: „Nezavadzaj, Charlie. Nechcem, aby mi malá spadla.“

Malá, malá. Vtedy som nič iné nepočul! Uznávam, že Jessica bola naozaj rozkošná; teda, keď neplakala. Ale čo ja? Už sa so mnou nikto nemaznal a dokonca sa stávalo, že mi celkom zabudli dať večeru. Musel som krúžiť okolo prázdnej misky, aby si ma niekto všimol, a potom sa mi z toho točila hlava.

Julian ma naďalej ignoroval, vyniesol bábätko z ružovej izbičky, kde spalo, a prišiel k dverám do Carolinej izby. S Caroline, našim veľkým ľudským mačiatkom, práve *trieskala puberta*, ako hovorieval jej otec. Keby bola mačka,

povedal by som, že je takmer dospelá, ale zdá sa, že ľudia zostávajú mláďatami oveľa dlhšie než my. Trávila kopu času vo svojej izbe, najmä odvetdy, ako sa narodila Jessica. Kedykoľvek to bolo možné, vkĺzol som k nej dnu. Bola jedi-
ným človekom, ktorý mal podľa všetkého čas sa so mnou pomaznať.

„Haló, Caroline!“ zavolať Julian, zastal pred dverami a jemne zaklopal. „Poď dolu, mám pre teba prekvapenie!“

Čakal som na ňu na chodbe, a keď po chvíli vyšla z izby, pomaly sa popri mne vliekla po schodoch na prízemie.

„Aké prekvapenie?“ spýtala sa. Nepôsobila ako človek, ktorý sa teší na prekvapenie. V skutočnosti jediný, kto vyzeral nadšene, bol Julian. *Mne* ako zvyčajne nikto nepovedal, čo sa deje, a tak som musel pozorne počúvať, o čom sa rozprávajú ľudskou rečou, a snažil som sa niečo zachytiť.

„Vybavil som nám dovolenku,“ znovu oznámil Julian. Usmial sa, očividne spokojný sám so sebou. Stál v obývacej izbe, hojdal v náručí vrieskajúcu Jessicu a potom ju položil Laure do lona, aby ju mohla nakrmiť.

„Super!“ vyhrkla Caroline a rozžiarila sa. „Kam pôjdeme? Na Floridu? Vlni tam bolo jedno dievča z našej triedy.“

„Na Floridu?“ zopakoval Julian s prekvapeným výrazom na tvári. „Nie, samozrejme, že nie. S trojmesačným bábätkom nemôžeme ísť tak ďaleko.“

„Aha.“ Caroline sa opäť zamračila. „Jasné. Všetko sa točí len okolo nej.“

„Caroline!“ napomenul ju Julian a uprel na ňu varovný pohľad. „To predsa nie je pravda...“

„Tak kam pôjdeme?“ prerušila ho.

„Do Mudditonu.“

Rozhostilo sa ticho. Dokonca aj malá Jessica stíchla, pretože pila. Caroline zostala mlčky civieť a Laura krútila hlavou, akoby tomu nemohla uveriť.

„Bude to super!“ vyhlásil Julian a pozeral sa z jednej na druhú. „Na celý august som pre nás rezervoval krásny rekreačný domček.“

„Na celý august?“ zhíkla Caroline.

„Áno! Počuj,“ pokračoval Julian smerom k Laure, „ja viem, že je to pre teba náročné. Tehotenstvo ti dalo zabrať, po cisárskom reze si sa dlho zotavovala a starostlivosť o malú je vyčerpávajúca...“

„Ako to, že si môžeš zobrať celý mesiac dovolenky?“ spýtala sa Laura.

Julian si sadol vedľa nej a prestal sa usmievať. „No, vlastne nemôžem. Strávim s vami len prvý týždeň, potom sa, samozrejme, budem musieť vrátiť domov.“

„A chodiť do práce.“

„Áno, ale budem za vami jazdievať na víkendy. Môžeš si užívať morský vzduch, miláčik, a odpočívať.“

„Odpočívať? Na dovolenke, kde budem musieť variť?“ potichu sa spýtala. „Aj tam budem v jednom kolotoči, Julian. Jessica si neprestane vyžadovať moju pozornosť len preto, lebo sme pri mori. A nebude mi mať kto pomôcť, pretože ty tam nebudeš.“

„A ja nepôjdem!“ vyštekla Caroline, celá červená a nahnevaná. „Nechcem stráviť celé prázdniny v nudnom Mud-ditone. Všetky moje kamarátky budú niečo podnikať. Jazdievať autobusom do mesta, chodiť do kina a tak... Iba ja jediná sa na tom nezúčastním!“

Po týchto slovách naštvane odpochoďovala naspäť hore a zabuchla za sebou dvere na svojej izbe.

Julian vstal. Vyzeral rozladený.

„Nechaj ju,“ povedala Laura. „Prejde ju to.“

„Prepáč,“ utrúsil a bezmocne rozhodil labky. „Celé som to pokazil, však? Radšej tú dovolenku zruším.“

„Nie, to nerob.“ Zdvihla hlavu a usmiala sa naňho. „Prepáč, že som sa viac neradovala, zlato. Som skrátka unavená. Nedokážem normálne uvažovať.“

„Myslel som si, že z toho budete mať radosť. Všetci si potrebujeme oddýchnuť. V poslednom čase je toho na nás veľa. Caroline mi robí starosti, zdá sa mi bledá a smutná a večne sa zatvára vo svojej izbe. Napadlo mi, že by nám všetkým prospel morský vzduch.“

„Ja viem. Je to fajn nápad. Určite si to tam užijeme.“

Jej úsmev bol trochu zvláštny – akoby tie slová nemyslela vážne. Julian šiel opäť hore na poschodie, aby sa prezliekol, a ja som vyskočil na pohovku k Laure. Pozrela sa na mňa ponad hlavičku bábätka.

„Hoci *ja* si užívanie predstavujem celkom inak, Charlie,“ zašepkala. „Sama v cudzom prostredí s plačúcim dieťaťom a trucovitou pubertiačkou, ktorá tam nechce ísť... Ale čo mám robiť? Nechcem sa ho dotknúť.“

Zamňaukal som a Laura zdvihla jednu ruku z bábätka a nežne ma pohladkala po hlave. Ako všetci ľudia, ani ona nerozumela mačacej reči, a tak nevedela, že sa jej snažím povedať niečo nesmierne dôležité: *A čo ja? Kto sa bude starať o mňa, keď všetci odídete? Myslí na mňa vôbec niekto?*

Nasledujúci deň, keď Julian odišiel do práce a Caroline do školy, zastavila sa u nás Laurina kamarátka Nicky so svojím dieťaťom Benjaminom. Bol oveľa väčší než naša Jessica a už sa dokázal postaviť na zadné labky a urobiť niekoľko

smiešnych krôčikov, ale potom vždy spadol na zem. Nechápem, prečo ľudia venujú toľko úsilia tomu, aby sa naučili chodiť po dvoch. Načo je to dobré? Niekoľko rás som to skúsil, ale jednoducho to nešlo. Pripadá mi to ako tá najneprirodzenejšia vec na svete.

Nicky som mal rád. Vždy ma zahrňala pozornosťou, hrala sa so mnou a škrabkala ma na hlave a pod bradou tak, ako to mám rád, až som spokojne priadol.

„A Caroline sa tam teší?“ spýtala sa Nicky, keď jej Laura všetko vyrozprávala.

„Nie. Je našťvaná.“ Laura si vzdychla a potriasla hlavou. „Povedala Julianovi, že tam nechce ísť, a odvtedy sa s nami viac-menej nerozpráva. Dnes ráno odišla do školy dosť namrzená.“

„Nuž, celý mesiac je dlhá doba. Asi jej budú chýbať kamaráti. Prichádza do veku, keď sú pre ňu rovnako dôležití ako rodina.“

„Ja viem. A ešte viac je našťvaná, pretože v septembri má nastúpiť do inej školy než jej kamaráti z dediny. Pevne dúfam, že sme sa rozhodli správne, Nicky, keď sme ju zapísali na súkromné gymnázium. Mala som radosť, že si získala toľkých kamarátov, keď začala chodiť do tunajšej školy. Doma sa cítila hrozne osamelá.“

To bolo predtým, než si ma vzali k sebe, ale o všetkom som vedel od Olivera, pretože pred mojím narodením ich rodinu navštevoval. Caroline bola veľmi chorá a Laura bola zrejme jej ošetrovateľka, no potom sa Julian rozhodol, že ju chce za ženu.

„Bude v pohode. Keď nastúpi do Svätej Margarety, určite sa skamaráti s novými deťmi,“ upokojila ju Nicky. Laura si opäť vzdychla.

„Aj ja dúfam. Poviem ti úprimne, robíme si o ňu starosti. V poslednom čase sa nám zdá stále unavená a apatická. Skoro na všetko, čo poviem, len odvrkne. Pred niekoľkými dňami som ju požiadala, aby si upratala izbu, a ona vyštekla: *Ty mi nebudeš hovoriť, čo mám robiť, nie si moja matka!*“

„Ach, zlato. To ťa muselo zabolieť.“

„Podľa mňa na ňu stále myslíš. Asi je to normálne, hoci bola veľmi malá, keď jej mama zomrela. No nikdy som sa nesnažila zaujať jej miesto.“

„Ja viem. Caroline ťa má veľmi rada, Laura. Možno je naozaj len unavená. Blíži sa koniec prvého polroku, všetky deti sa už určite nevedia dočkať prázdnin.“

„Máš pravdu. V každom prípade ide na budúci týždeň na pravidelnú kontrolu do nemocnice. Chceme jej ošetrojúceho lekára požiadať, aby jej urobil nejaké vyšetrenia.“

„Naozaj? Až taký strach máte?“ Nicky chytila Lauru za labku. „Hádam si nemyslíš, že sa jej vrátila leukémia?“

„Samozrejme, že sa toho bojíme. Je ťažké nebáť sa najhoršieho. Liečba sa skončila len pred rokom.“

Nicky objala Lauru. Pochopil som, že už ma nebude hladkať, a tak som jej zoskočil z lona a odbehol som sa hrať von. Ako iste viete, náš dom všetci volajú Veľký dom, a tak mám na svojom území veľa krásnych miest, kopu plotov na obchôdzky, aby som sa uistil, že sa niekto z vás nevkradol dnu bez môjho dovolenia. Je to veľká zodpovednosť. Bol krásny teplý deň a vo vzduchu sa vznášali najrozmaniťšie vône, omámený hmyz a vtáky zo stromov a z kríkov, a tak som pobiehal po vonku, naháňal na slnku svoj tieň a musel byť preč dlhšie, než som si myslel.

Keď som sa konečne vrátil, všetci už boli doma. A poriadne ma znechutilo, že si ma opäť nikto nevšimal, lebo prebiehala ďalšia hádka.

„Nemôžem uveriť, že chceš urobiť čosi také!“ práve povedala rozzúrená Caroline svojmu otcovi. „Ako by si mohol? Bude z toho nešťastný!“

„Nebude,“ namietol Julian. „Bude to preňho niečo ako prázdniny.“

Ach, ďalší rozhovor o dovolenke. Nechcel som to počúvať. Chcel som svoju večeru. Nahlas som na všetkých zamňaukal, obišiel som ich a švihal pritom chvostom.

Laura sa na mňa pozrela a zamračila sa. „Možno by som mohla poprosiť Nicky, či by sa s Danom oňho nepostarali,“ navrhla. „Aj keď ide o celý mesiac. Je to veľmi dlhý čas.“

Okamžite som prestal mňaukať. Žeby hovorili o mne?

„Nie, môžeme ho dať do útulku pre mačky,“ povedal Julian. „Bude mu tam dobre.“

Do útulku pre mačky? Cítil som, ako sa mi ježia chlpy. Oliver mi o tom mieste rozprával. Nikdy na ten príbeh nezabudnem, pretože ma od tej doby prenasleduje. Vážne ho chceš počuť, Nancy? Nuž, stalo sa to nášmu otcovi – Oliverovmu kamarátovi Tobymu –, ktorého tam raz dali jeho ľudia, keď odišli niekam na dlhší čas. Tvrdil, že to bol najhorší zážitok všetkých jeho deviatich životov. Bol zatvorený v klietke vo dne v noci, a mal tam len peleštek a záchod. A hoci v útulku bola kopa ďalších mačiek, on ich nevidel, len cítil ich strach a počul ich plakať. Nedovolili mu chodiť na lov, a hoci pravidelne dostával stravu, bol v takom strese, že skoro nemohol jesť. Ľudia, ktorí sa tam oňho starali, sa k nemu zjavne správali vládne a často sa s ním maznali

a hladkali ho. Lenže on nevedel, či im môže veriť, a nemal tušenia, či sa ešte niekedy vráti domov. V tej kľietke nemal nič, čo by voňalo jeho domovom alebo jeho ľuďmi, a kým si ho prišli vyzdvihnúť, bol taký vystresovaný, že sa im niekoľko dní vyhýbal – žil na vlastnú päsť a oni si mysleli, že utiekol. Nakoniec sa, samozrejme, vrátil, pretože bol hladný, ale Oliver povedal, že mu trvalo hrozne dlho, kým sa z toho zážitku spamätal.

Áno, je to strašný príbeh, však? Iste si teda dokážete predstaviť, že keď som začul zmienku o útulku pre mačky, ľahavo, smutne som zamraučal. Caroline ku mne pribehla, vzala ma do náručia a pevne ma objala. V očiach mala slzy.

„To je fakt super,“ vyhlásila, aj keď to podľa mňa nebola pravda. „Nielenže ma na celý mesiac odlúčite od mojich kamarátov – nehovoriac o tom, že sa potom s nimi musím aj tak navždy rozlúčiť a ísť do tej hlúpej novej školy –, ale ešte mi vezmete aj môjho kocúrka! To nie je fér!“

Súhlasil som. Nebolo to fér. Nechcel som ísť do mačacieho útulku. Napadlo mi, či by som nemal utiecť, kým ma tam odvezú. Caroline sa rozplakala a ja tiež.

„Preboha!“ vyštekol Julian. „Čo mám podľa teba robiť? Nemôžeme ho vziať so sebou.“

„Prečo nie?“ potichu sa spýtala Laura a položila Julianovi labku na pažu. „Možno to tak bude lepšie.“

„Myslíš?“ spýtal sa. „Mačku nemôžeš len tak previezť na neznáme miesto. Utečie a stratí sa. To chceš?“ otočil sa ku Caroline.

„Nie!“ odsekla. „Nič z toho nechcem! Vôbec tam nechcem ísť. Zostanem s Charliem doma.“

„Julian, určite to zvládneme,“ ozvala sa Laura. „Je kastrováný, takže by sa nemal túlať.“

„To by sme museli mať celý čas zatvorené všetky dvere aj okná – navyše v lete! Nie je to reálne. Utečie a stratí sa.“

„Musíme sa postarať, aby neutiekol.“

Laura s Julianom sa na seba dívali. Vedel som, že sa viac trápia preto, lebo Caroline je nešťastná, než pre môj prípadný stres z mačacieho útulku, ale pri pomyslení, že budem zatvorený v kletke, som nahlas zavyl od hrôzy.

Julian sa nakoniec krátko zasmial – hoci to neznelo tak, akoby sa bavil – a vyhlásil: „No dobre. Vzdávam sa. Vezme-me ho so sebou.“ Znovu sa otočil ku Caroline. „Ale aj ty naňho budeš dozerať, aby neutiekol.“

„Budem,“ sľúbila. Obtrela si líce o moju hlavu a ja som začal šťastne priasť. Vďaka bohu. Nijaká kletka. „Budem ho strážiť, pretože Charlie je tu jediný, kto ma má rád.“

Po tých slovách ma vyniesla hore do svojej izby a spolu sme si ľahli na posteľ.

A tak všetko nasvedčovalo tomu, že pôjdem so svojimi ľuďmi na dovolenku, nech to znamenalo čokoľvek. Radšej by som zostal tu a hral sa so svojím kamarátom Oliverom. Lenže môj názor nikdy nikoho nezaujíma!